

PHẦN XVIII

Phong như muốn điên lên khi hay tin Hoàng My lại đi công tác với ông Nguyễn ở tận Đà Lạt, Phong không tin cô ngốc đến nỗi không nhận ra tình cảm của ông Nguyễn dành cho mình và đáng giận hơn cả là cô đã không làm gì để dứt khoát. Phong cố gắng không nghĩ đến điều tệ hại nhất. Đó là Hoàng My trong lúc yếu đuối sẽ ngã vào tay ông ta. Ông Nguyễn thì quá sành sỏi và hiểu đời, còn My lại quá yếu đuối và cần được che chở, biết đâu cô sẽ yếu lòng và tìm thấy được sự an toàn tin cậy khi ở bên một người như ông Nguyễn. Nghĩ đến điều đó Phong lại muốn điên lên, anh những muốn bỏ tất cả công việc để ra tận Đà Lạt lôi Hoàng My về. Phong không ngờ có lúc My xa tầm tay anh đến thế và anh không có cách gì để giữ được cô.

Đến ba ngày sau Hoàng My mới về, khi Phong đến thì cô lại đi dự tiệc, không hiểu sao cô lại khỏe đến thế, hay là cô muốn được ở bên ông Nguyễn. Phong xin phép ra về nhưng anh lại đậu xe bên kia đường và quyết định chờ Hoàng My. Gần khuya thì ông Nguyễn đưa cô về, ông bước xuống mở cửa xe cho cô, cứ chỉ quả là không đúng đối với một ông chủ:

- Hôm nay chắc cô mệt lắm. Ngày mai cứ nghỉ ở nhà cho khỏe.

Hoàng My mỉm cười nhẹ:

- Cảm ơn ông, tôi không sao.

Ông Nguyễn khẽ cười:

- Cô vào đi!

Hoàng My gạt đầu và ông Nguyễn đã đứng như thế cho đến khi cô khuất vào cổng, về bịn rịn của hai người làm Phong muốn nổi điên. Đợi cho ông Nguyễn đi xong, Phong mới bước xuống, bất chấp là đã khuya, anh vẫn bấm chuông. Anh không thể dần lòng được nữa:

- Con muốn gặp Hoàng My!

Bà Thái Hoàng nhìn anh, cái nhìn không bằng lòng:

- Đã khuya rồi con về đi, có gì mai hãy nói.

Phong nhìn bà như biết lỗi, anh cố dằn sự ghen tuông như lửa đốt trong lòng rồi dịu giọng:

- Con xin lỗi!

Bà Thái Hoàng hơi tởm khi thấy vẻ hốc hác của Phong:

- Mẹ thấy hai đứa đều đã mệt, con nên về nghỉ đi, có thể ai nó không đi làm đấy.

Phong nhìn bà biết ơn:

- Con xin lỗi, mẹ vào nghỉ đi, con về đây.

Nhìn theo dáng lằm lủi của Phong, bà khẽ thở dài. Đóng cửa xong, bà lên thẳng phòng Hoàng My, cô vừa tắm xong bước ra.

- Vừa về đã đi dự tiệc. Con có nghĩ đến sức khỏe không?

Hoàng My khẽ cười nhìn mẹ:

- Khách từ Đà Lạt vào luôn với mình. Mình phải chiêu đãi đằng hoàng chứ mẹ.

Bà Thái Hoàng không nói gì, nhìn cô trầm ngâm:

- Con đừng cố làm việc như thế, nếu muốn quên đâu phải đó là cách duy nhất.

Hoàng My chớp mắt:

- Con không sao đâu, mẹ đừng lo, được làm việc con vui lắm, con gái của mẹ không yếu đuối vậy đâu.

- Thằng Phong mới tìm con nhưng mẹ không cho gặp và bảo nó về rồi.

Hoàng My chớp mắt không nói gì, bà Hoàng lẳng lặng quan sát thái độ của con rồi khẽ thở dài:

- Hai đứa định kéo dài tình trạng này đến bao giờ. Đừng làm ba mẹ phải khó xử, nhớ đó.

Nói rồi bà bước ra khỏi phòng, My buông người xuống giường, cô không muốn suy nghĩ điều gì cả, nhất là Phong.

Sáng hôm sau, sau khi giải quyết vài vấn đề ở công ty, Phong lái xe đến nhà Hoàng My, người ra mở cổng cho anh là bà vú:

- Hoàng My đâu vú?

- Đang ở trong phòng, để vú gọi.

Nhưng Phong đã ngăn lại, anh bước thẳng lên phòng của cô rồi đưa tay gõ cửa:

- Vú hả? Vú vào đi!

Phong bước vào, Hoàng My đang sắp xếp quần áo. Thấy anh, khuôn mặt cô trở nên lạnh lùng:

- Sao anh không ở phòng khách và bảo vú gọi tôi.

- Anh không phải là khách của em.

Hoàng My vẫn thản nhiên xếp đồ, như không quan tâm đến sự có mặt của anh:

- Có vẻ ông Nguyễn ưu đãi em quá nhỉ? Hôm nay em không đi làm sao?

- Không liên quan đến anh.

Phong mím môi:

- Bất cứ chuyện gì của em cũng liên quan đến anh và anh nói trước nếu em quên rằng mình đã có chồng thì anh sẽ có cách nhắc cho em nhớ.

Hoàng My đưa mắt giận dữ nhìn anh:

- Anh không có quyền, tôi không muốn kéo dài tình trạng này. Nếu anh cứ như thế, tôi sẽ nhờ luật sư giải quyết.

Phong cười gằn, ánh mắt nhìn cô tóe lửa:

- Ai chỉ cho cô cách này vậy? Có phải ông ta không?

Hoàng My nhìn anh như không hiểu:

- Anh nói gì thế?

Phong như không còn kiềm chế, anh nắm vai cô lắc mạnh:

- Tôi không phải là thằng ngốc, nếu cô làm tôi mất sĩ diện thì đừng trách, nghe rõ chưa?

Hoàng My nhăn mặt vì đau, cô giận dữ nhìn anh:

- Anh ra khỏi nhà tôi ngay. Anh điên rồi.

Phong nhìn cô đăm đăm:

- Đừng bắt tôi phải giám sát em, nếu biết suy nghĩ thì em nên nghỉ việc đi và qua công ty anh làm.

- Anh thật hồ đồ. Không ai có thể bắt tôi nghỉ việc được, anh lại càng không.

Phong quác mắt nhìn cô rồi như cố kiềm chế, anh nhẹ giọng:

- Anh không phải là thánh, My, và không chấp nhận mối quan hệ giữa em và ông Nguyễn được. Em không ngốc đến nỗi không nhận ra điều đó chứ?

Hoàng My bàng hoàng, cô chớp mắt hoang mang:

- Anh nói điên gì thế?

Phong nhếch môi:

- Không một ông chủ nào tốt với nhân viên như thế. Trừ khi ông ta có mục đích riêng.

Hoàng My nhăn mặt giận dữ:

- Tôi cảm anh không được xúc phạm người khác. Đừng nghĩ ai cũng giống anh trong mối quan hệ giữa giám đốc và thư ký như thế.

Rồi như không kiềm chế, cô hét lên đầy uất ức:

- Anh xem thường tôi quá lắm. Anh đi ngay.

Phong giận dữ nhìn cô:

- Đừng tỏ ra oan ức như thế. Thật buồn cười, nó hoàn toàn trái ngược với việc làm của cô, còn tôi thì chỉ tin vào những gì mình thấy chứ không bùi tai để nghe những lời nói dối.

đứng bật dậy, cô nhìn anh căm ghét:

- Nếu thế thì sao? Tôi chỉ bắt chước anh thôi mà.

Vừa dứt câu, Phong đã giáng cho cô một bạt tai. Anh giằng giọng:

- Nếu giết được cô, tôi đã giết rồi. Cô cứ làm những gì mình thích, tôi sẽ không giữ nữa.

- Anh đi ra khỏi nhà tôi ngay!

Phong nhìn cô, cái nhìn lạnh băng:

- Hãy nhớ kỹ những lời tôi nói. Nếu không dừng lại, cô sẽ phải hối hận.

Nói rồi anh bước ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại.

Hoàng My thở mạnh, đến giờ cô mới thấy cả người mình đều run rẩy. Cô nghe hận Phong cay đắng. Anh mãi mãi là nỗi ám ảnh của cô.